

Sygn. akt III CNP 2/17

POSTANOWIENIE

Dnia 29 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Monika Koba

w sprawie z wniosku B. K.
przy uczestnictwie M.F.
o zniesienie współwłasności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 29 września 2017 r.,
na skutek skargi wnioskodawczyni
o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 12 września 2014 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni B. K. wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w K. z dnia 12 września 2014 r., jako podstawy skargi wskazując art. 328 § 2 w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 382 k.p.c., art. 233 § 1 k.p.c., art. 211 k.c. w zw. z art. 623 k.p.c., art. 212 § 2 k.c. Podniosła, że w wyniku wydania tego orzeczenia poniosła szkodę w wysokości 106.820 zł, ponieważ działka nr 534/1 ma zostać sprzedana w drodze licytacji, co pociągnie za sobą zmniejszenie kwoty, którą ma uzyskać w wyniku zniesienia współwłasności.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest środkiem prawnym sformalizowanym, co wiąże się z jej specjalną, nadzwyczajną funkcją w systemie prawa. W części określającej jej treść powinna zawierać między innymi wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny (424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c.), a brak tego elementu konstrukcyjnego stanowi samodzielną i wystarczającą podstawę odrzucenia skargi, bez możliwości wdrożenia postępowania naprawczego (art. 424⁶ § 2 k.p.c.). Wymaganie wskazania przepisu, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny, stanowi najistotniejsze z sześciu wymagań konstrukcyjnych, które musi spełniać skarga. Wymaganie to oddaje istotę skargi jako środka, którego celem jest wykazanie niezgodności zaskarżonego orzeczenia z prawem, a więc z konkretnym przepisem obowiązującego prawa (por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 12 lipca 2011 r., SK 49/08, OTK – A 2011, nr 6, poz. 55).

W skardze nie wskazano przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny (art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c.), a ograniczono się jedynie do przytoczenia podstaw skargi i ich uzasadnienia (art. 424⁵ § 1 pkt 2 k.p.c.). Tymczasem wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny jest osobnym wymogiem konstrukcyjnym skargi, nie wszystkie, bowiem wady postępowania poprzedzającego wydanie skarżonego wyroku, wytykane w ramach obu podstaw, powodują niezgodność wyroku z prawem. Ponadto, samo odwołanie

się przez skarżącą do podstaw skargi lub ich uzasadnienia, nie stanowi spełnienia tego wymagania (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7 - 8, poz. 140 i z dnia 7 sierpnia 2012 r., III CNP 14/12, I C 2013, nr 10, s. 50).

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku powinna zawierać między innymi uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy. To wymaganie konstrukcyjne skargi jest spełnione wtedy, gdy skarżący przedstawi wyodrębniony wywód prawny, w którym wskaże, że szkoda wystąpiła, określi jej postać, wysokość i czas powstania oraz związek przyczynowy z wydaniem orzeczenia, będącego przedmiotem skargi, a także przedstawi dowody lub inne środki zdolne uwiarygodnić powstanie szkody (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 2016 r., V CNP 37/16, nie publ. i z dnia 23 września 2005 r., III CNP 5/05, nie publ.). Dla uprawdopodobnienia rzeczywistego istnienia szkody nie jest wystarczające odwoływanie się do szkody hipotetycznej, a nawet obiektywnie pewnej, ale takiej, która jeszcze nie wystąpiła, ponieważ skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie jest środkiem zapobiegającym szkodom mogącym powstać wskutek wydania wyroku (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 grudnia 2016 r., V CNP 61/16, nie publ., z dnia 5 grudnia 2016 r., I CNP 15/16, nie publ., z dnia 12 lutego 2016 r., III CNP 33/15, nie publ., z dnia 18 grudnia 2013 r., IV CNP 43/13, nie publ.).

Tak rozumianego obowiązku skarżąca nie spełniła, nie uprawdopodobniając istnienia szkody w chwili wniesienia skargi. Odwołała się bowiem do możliwości jej wystąpienia w przyszłości, wiążąc ją z przeprowadzeniem sprzedaży licytacyjnej działki nr 534/1, która pomniejszy kwotę uzyskaną ze sprzedaży o koszty komornicze i może spowodować sprzedaż za cenę znacznie poniżej wartości rynkowej działki. Wysokość tej hipotetycznej szkody odniosła zaś do wartości przedmiotu zaskarżenia, bezzasadnie identyfikowanej z wartością jej udziału w działce 534 przed podziałem.

Skarżąca, mimo upływu dwóch lat od wydania zaskarżonego postanowienia, w żaden sposób nie uprawdopodobniła, by postanowienie w części dotyczącej zarządzenia sprzedaży licytacyjnej zostało skierowane do wykonania, by istniały rzeczywiste problemy ze zbyciem działki w tym trybie, a uzyskana cena odbiegała od wartości określonej w toku postępowania i nie pozwalała na pokrycie kosztów komorniczych bez uszczerbku dla jej interesów. W takim ujęciu skarżąca czyni jedynie teoretyczne założenia co do przebiegu postępowania licytacyjnego, a w żadnym stopniu nie uprawdopodobnia szkody.

Z przytoczonych względów należało orzec jak w sentencji (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).

kc

aj